

Štiri pesmi

Rudi
Miškot

MALA BALADA

Vrata zaprta —
čez prag se mrači.
Lovec v brezvezdju
na pesem preži.

Goltna ujeda
iz hrama srca
izgrebla bo s kremplji
ptička dva!

Prvi je ptiček —
zasanjan poet.
Kraljičica-ptička,
ki zva blja jo svét.

Kraljiček na sanje
cvetlične igra;
njegova kraljična
plesáti z njim zna . . .

Zakrita ujeda,
v hramu srca!
Ujela je
ptičja plesalca dva.

LABODNICA   Kličem, te kličem — iz ruše temin;
čakam te, čakam, da te zagledam!
Da te zaslišim iz gluhih samot
in se ob tebi, od teže, spočijem.

Kjer kot vrtnar si ljubezen sejal,
z dobro besedo razdajal veselje,
tod so porasli bodljikavi grmi . . .
Od tod so užaljeni slavci vzleteli!

Ni melodije — in ni jih, besed,
ki mogle bi skriti ranljivosti sled!
Kot mnogorodno sadno drevo,
zamišljen sprašuješ jesenjo zemljó.

BELA PESEM   Iz kože, je stara ženica
na pot odšla.
V bližnji gozd poiskat
sina svojega.

Kakor veliki cvetovi,
se usipa venomer sneg.
Neme bele ptice
se spuščajo na drevje in breg.

Sneg, sneg, sneg!

Vse težji postaja korak.
Tiho pojoče šumenje —
pristaja v vijolični mrak.

Kot glas potopljenih zvonov
zdaleč prihaja val
pod oboke molččega gozda:
daan, daan — in dan,
noooč — noč in dan . . .

Že je gozd katedrala —
in smreke arhangeli vsi;
kot mavrična sonca in sveče,
sneženi kristali bleste.

Sprostrla je mati roké.
Nekoga sprejema v objem.
Med glorio lúči in petja,
se bliža ji — sin njen.

Kot beli velíki cvetovi,
se nanju usipa sneg...
Neme bele ptice pokrile so
polje in sneg.

JULIJSKA   Volčje češnje, rdečkasto oranžne,
ROMANCA   v tišinah čakajo prihod noči.
Okoli krošenj, zobčasto pahljavih,
sonce pred odhodom pordeči.

V odsevu bližnjega predmraka,
svetlikajo prozorna se telesa.
In predvečerne ptice zadrhte,
ko se zefir jim vprede med peresa.

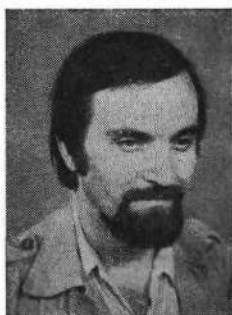
Slednji žar, izza gorá temnečih,
zláto zrnje siplje v goščavo.
Kmalu somrak bo zamišljen legel
v visoko praprot med dehtečo travo...

Zašelesti na jasih in vrhovih,
listje zašumí večerni ples.
Z vetrom, momljajočim po goščavi,
objemajo se veje vseh dreves.

Po logu góde veččina piščal...
Začudene poslušajo živali!
Začarane privzdigajo glavé
velíkih in svetlečih se oči.

Žarni nébes se približa zêmlji,
 — videti željan, kaj se godi.
 Utripajo, z nočjo priplule zvezde,
 prižigajo si zláte obrví ...

Svatujejo v polnočnem ritmu
 prikazni, vstale iz samot.
 Ob svitu zginejo plesoče sence;
 zardi v tišino volčjih češenj plod!

Evald
 Flisar

Stopinje za obzorjem

(Odlomek iz potopisa »Južno od severa«)

Voznik, ki mu ni bilo več kot osemnajst let in je bil tako suh in krhek, da je spominjal na otožnega sestradanega srnjaka, je ovil dolge tanke prste okrog volana in pritisnil na plin. Po nekaj kilometrih se je asfaltirana cesta iztegnila v ravno črto in naš krhki deški srnjak nas je izstrelil proti zahodu s takšno hitrostjo, da je kazalec na števcu kmalu pokazal sto šestdeset kilometrov na uro. Nigerijske ceste so med najboljšimi v Afriki. Zgradili so jih Italijani. To velja le za glavne prometne žile; lokalne ceste niso kaj prida boljše od najslabših v Zairu. In za ceste v Zairu pravijo, da so najslabše na svetu; celo med vožnjo po površini meseca bi avto utrpel manj škode. Ko sem s pridržanim dihom razmišljal, kakšno škodo bi utegnili utrpeti mi, če bi med frčanjem proti Kanu zleteli s ceste, sem moral priznati, da bi ta škoda bila totalna in nepreklicna. Abstraktne skulpture razbitin, ki so krasile robove ceste, niso puščale o tem nobenega dvoma. Bili smo ujeti. Hitrost je narekovala cesta; tako ravna, tako gladka je bila, da smo malone padali v njeno iztegnjenost.

Pokrajina, ki je v bližini bliskala in v oddaljenosti lezla mimo nas, je surrealistično razpoloženje našega padanja proti črti obzorja še stopnjevala. V tej pokrajini je pojem prostornosti postal skoraj mističen: »univerza Maiduguri« je pisalo na lesenem kažipotu, ki je imel obliko puščice in je kazal v prazno ravnino. Potem, bogve koliko kilometrov pozneje, v gluhoti praznote: »upravni urad deželne vlade«, in puščica, ki je kazala v grmovje, za grmovje, v obzorje. Na izsušeni planoti ni raslo ničesar razen pritlikavega grmičja in redkih akacij, ki so spominjale na velike razmrcvarjene pajke. Tu in tam je v obzorju čepela skromna vasica, kot nenaden izrastek tesno sprijetih slamnatih gobanov. To je bila pokrajina, ki sva ji hotela uteči že v Kamerunu, a kazalo je, da ji pač ne bo konca, kajti obzorje pred nami je kilometer za kilometrom rojevalo natanko to, kar je obzorje za nami požiralo.

Srce mi je tolklo v grlu. Ne zaradi hitrosti, ne zaradi strahu, da nas bodo ustavili cestni razbojniki, ampak zaradi zastrašujoče votlosti, ki nas je objemala. Včasih se je ravnina pred nami komaj zaznavno usločila proti nebu in